

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 10C/205/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6714217906
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Krnáčová
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2015:6714217906.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen, v konaní pred sudkyňou JUDr. Janou Krnáčovou, v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova ul. č. 25, IČO: 35807598, zastúpený Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36864421, proti žalovanej Slovenská republika v zastúpení Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd žalobu **z a m i e t a**.

Žalovanému sa náhrada trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobou doručenou súdu 27.9.2012 žiadal žalobca zaviazať žalovaného na zaplatenie náhrady škody vo výške 125,- € a nemajetkovej ujmy vo výške 591,92 €. Nároky, ktoré si v tomto konaní uplatňoval mali vzniknúť nečinnosťou Okresného súdu Zvolen v exekučných veciach s tým, že súdny exekútor požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a tunajší súd o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15-tich dní od doručenia tejto žiadosti nerozhodol. Exekučným titulom vo všetkých veciach bolo vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu a preto exekučný súd mal zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15-tich dní od doručenia takejto žiadosti bez ohľadu na to, či exekučným titulom, pre ktorý sa exekúcia navrhovala vykonať bolo rozhodnutie všeobecného súdu alebo rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžiadavala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu rozhodnutia a rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote. K rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehote. Žalobca ďalej tvrdil, že v predmetnom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Takýto postup hodnotila ako v rozpore so zákonom konkrétne § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Ďalej sa odvolával na ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní s tým, že existoval tu právne relevantný exekučný titul, rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie lehote podľa ustanovenia § 41 Zákona o rozhodcovskom konaní a chýbajúci subjektívny prvok, ktorý vyvoláva právne účinky, avšak z pohľadu exekučného súdu je materiálne nevykonateľný a na druhej strane nie je možné zo strany žalobcu iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Táto tvorí neodstrániteľnú vadu konania, ku ktorej je povinný ex offo súd prihliadať. Nečinnosť súdu považoval žalobca za neospravedliteľnú, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré by mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v

ktorej sa žalobca v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal. Vzhľadom k tomu si uplatňoval majetkovú škodu, ktorú vyčíslil a zároveň náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá predstavovala primeranú náhradu nemajetkovej ujmy v percentách z uplatňovanej istiny príslušenstvom v každej veci.

Uznesením zo dňa 22.2.2013 súd spojil viaceré nároky uplatňované pred tunajším súdom na spoločné konanie s tým, že pôvodne žaloba napadla pod sp. zn. 15C 216/2012 a bola súčasťou konania na základe uznesenia o spojení vecí vedenej pod sp. zn. 15C 209/2012. Pri rozhodovaní v pôvodnom konaní súd zistil, že vo veci pod sp. zn. 15C 216/2012 sa nenachádzal exekučný spis, ktorý potreboval na oboznámenie sa s predmetom sporu. Z tohto dôvodu uznesením zo dňa 11.9.2014 vylúčil pôvodnú vec na samostatné konanie. Uznesenie o vylúčení vecí na samostatné konanie nadobudlo právoplatnosť 21.10.2014.

Žalovaný zaslal k žalobe písomné vyjadrenie dňa 12.7.2013, ktorým v celom rozsahu považoval žalobu za nedôvodnú a to z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie nároku na náhradu škody v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. v platnom znení. V prvom rade poukazoval na to, že ide o predčasne uplatnený nárok na tunajšom súde vo všetkých veciach v rámci spojeného konania vzhľadom k tomu, že si neuplatnil žalobca nárok na predbežné prejednanie nároku na náhradu škody. Neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. Poukazoval na to, že nie sú splnené podmienky úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody. Pri procesných námietkach poukazoval na to, že žalobca síce uviedol časť dôkazov, ale odkazuje vo všeobecnosti na exekučný spis čím prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno má znášať žalobca sám. Uplatňuje si tu nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prietáhov na strane jednej a na druhej strane aj z dôvodu nerozhodnutia súdu v zákonom stanovenej lehote. Čo sa týka prietáhov v konaní v prvom rade zdôraznil žalovaný, že žalobca neuvádza kroky, ktoré by podnikol na odstránenie neželaného stavu. Neuviedol ani po vyžiadaní súčinnosti v rámci predbežného prerokovania zo strany žalovaného, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prietahy v príslušných konaniach predsedovi okresného súdu, resp. ústavnej sťažnosti. V druhom rade žalovaný mal za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu túto právomoc má predseda súdu alebo Ústavný súd. Ďalej sa vyjadroval žalovaný aj k nesprávne úradnému postupu namietaného zo strany žalobcu. Prax poukázala dávnejšie na to, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok. Povinnosťou vnútroštátneho súdu je z úradnej moci preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy a to v takom rozsahu v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V tejto súvislosti žalovaný poukazoval aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ako aj Ústavného súdu SR. Pokiaľ ide o existenciu prietáhov v konaní podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v platnom znení pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo zbytočných prietáhov v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov. Žalobca nepreukázal, že by podal sťažnosť na prietahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti a že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané buď v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov. Z uvedených dôvodov mal žalovaný za to, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prietáhov. K materiálnej škode ako k paušálnej sume uviedli ustanovenie § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., kde sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk ak osobitný predpis neustanovuje inak. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je nevyhnutné preukázať existenciu škody a jej výšky, pričom vyčíslenie škody zo strany žalobcu nie je preukázané, je hypotetické bez preukázania skutočnej škody, ktorá žalobcovi v tejto súvislosti mala vzniknúť. Postup považovali za účelový, kde požadoval žalobca len paušálne sumy za spomínané činnosti. Okrem toho žiadal priznať aj

nemajetkovú ujmu s tým, že opätovne žalovaný poukazoval na znenie ustanovenia § 17 ods. 2 a 3 vyššie citovaného zákona. Aj v tejto časti považovali nárok za nedôvodný s tým, že žalobca nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy. Zdôraznil, že v tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorom malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti žalobcu a povedomí, ktoré je okolo žalobcu v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. Žalobca a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu európskej komisie, súdy konštatovali porušenie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť žalobcu podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopriíjmových osôb. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný mal za to, že žalobca nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu žalobcu s dobrými mravmi, ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva. Z týchto dôvodov bol toho názoru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietaných konaniach došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Z tohto dôvodu považoval žalobu za nedôvodnú a navrhol ju v celom rozsahu zamietnuť.

V konaní si žalobca uplatňoval právo na náhradu škody a nemajetkovej ujmy z exekučného konania vedeného pod sp. zn. EX 10584/2010 voči povinnej Márie Gašparová, nar. 8.12.1964. Súd si pripojil a oboznámil sa s exekučným spisom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 20Er 1476/2010, z ktorého bolo zistené, že žiadosť súdneho exekútora na tunajší súd bola doručená 30.9.2010. Následne bola adresovaná na súdneho exekútora výzva 2.11.2010 a odpoveď 16.12.2010. Uznesením o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia rozhodol vyšší súdny úradník dňa 18.5.2011.

Žalobca sa na pojednávanie dňa 10.3.2015 nedostavil. Zaslal súdu návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a prejudiciálnej otázky. Žiadal zrušiť nariadené pojednávanie až do právoplatného rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázky zákonného sudcu v prejednávanej veci do rozhodnutia Ústavného súdu SR podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR. Súd oznámil prostredníctvom e-mailu právnenému zástupcovi žalobcu, že žiadosť o odročenie pojednávania nespĺňa náležitosti podľa ustanovenia § 119 O.s.p. na odročenie pojednávania. Z tohto dôvodu sa ich žiadosti o odročenie pojednávania nevyhovuje. Následne zaslal súdu 6.3.2015 návrh na prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods. 2, písm. c/ O.s.p. do právoplatného skončenia konania o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla predložiť Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR Súdnemu dvoru EÚ v konaní vedenom na OS Prešov pod sp. zn. 7C 6/2010. O týchto návrhoch súd rozhodol pred zahájením pojednávania tak, že žiadosti na prerušenie konania do konania vedeného pred Súdnym dvorom EÚ zamietol. Pokiaľ ide o návrh na prerušenie konania ohľadom konania prebiehajúceho na Ústavnom súde SR tento návrh zastavil.

Žalovaný sa na pojednávanie nedostavil, doručenie mal riadne a na čas vykázané, neúčast' ospravedlnil, súhlasil z dôvodu hospodárnosti s pojednávaním v ich neprítomnosti.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s pripojeným exekučným spisom priamo na pojednávaní dňa 10.3.2015 v neprítomnosti účastníkov konania (§ 101 ods. 2 O.s.p.). Toto oboznámenie sa s exekučným spisom s tým, že vychádzal súd z toho, že žalobca bol účastníkom exekučného konania a teda obsah exekučného spisu z hľadiska tvrdených skutočností o dobe podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia exekučného súdu o jej zamietnutí mu bol nepochybne známy. Z exekučného spisu vyplýva, že všetky rozhodnutia boli žalobcovi riadne doručované. Okrem toho v podaní doručenom súdu 5.3.2015 žiadal doplniť dokazovanie o znalecký posudok, ktorý zadal vyhotoviť. Súd tento návrh na doplnenie dokazovania znaleckým posudkom zamietol z dôvodu nehospodárnosti.

Podľa ustanovenia § 1, písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len zákon č. 514/2003 Z.z.) tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

Podľa ustanovenia § 3 ods. 1, písm. d/ vyššie citovaného zákona štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa ustanovenia § 4 ods. 1, písm. a/, bod 1 zákona č. 514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinností orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa ods. 2 tohto zákonného ustanovenia pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Podľa ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa ustanovenia § 16 ods. 1 citovaného zákona zo žiadosti musí byť zrejmé, kto náhradu škody žiada, ktorej veci sa týka, titul, z ktorého sa nároku na náhradu škody domáha, akým spôsobom škoda vznikla a čoho sa poškodený domáha. V žiadosti a pri uplatnení nároku na náhradu škody na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku náhrady škody a označiť orgán verejnej moci, ktorý mu škodu spôsobil.

Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 citovaného zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa ods. 2 a 3 citovaného ustanovenia v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje; b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo; c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote; d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Žalobca sa domáhal plnenia náhrady škody, ako aj náhrady nemajetkovej ujmy z dôvodu nerozhodnutia Okresného súdu Zvolen o žiadosti o udelenie poverenia v rámci exekučného konania. Ťažisko argumentácie žalobcu o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu spočívalo v tvrdení, že k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty. Žalobca v návrhu uvádza, že v exekučnom konaní vedenom podľa procesných pravidiel platných v dobe od 1.2.2002 do 31.5.2010 exekučný poriadok nerobil rozdiel medzi exekučnými titulmi, preto exekučný súd mal zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15-tich dní od doručenia takejto žiadosti bez ohľadu na to, či exekučným titulom, pre ktorý sa exekúcia navrhovala vykonať bolo rozhodnutie všeobecného súdu,

rozhodnutie rozhodcovského súdu alebo exekučným titulom bola napr. notárska zápisnica. V exekučných konaniach vedených podľa procesných pravidiel účinných od 1.6.2010 do 31.5.2011 sa robil rozdiel medzi exekučnými titulmi. Povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15-tich dní od doručenia takejto žiadosti nebola založená iba vo vzťahu k notárskym zápisniciam a vykonateľným rozhodnutiam rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených, avšak žalobca disponoval exekučnými titulmi vo forme rozhodcovských rozsudkov, na ktoré sa výnimka podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku o lehote na rozhodnutie nevzťahovala. Len v období od 1.6.2011 už 15-dňová lehota na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatila v prípade ak bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok.

Zákon č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej zákon o rozhodcovskom konaní) nadobudol účinnosť 1.7.2002. V § 35 zákon o rozhodcovskom konaní ustanovuje, že doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu.

Exekučný poriadok v znení účinnom od 1.2.2002 do 31.8.2005 za exekučné tituly v § 41 ods. 1 a 2 označoval: vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok, ale aj iné vykonateľné rozhodnutia, schválené zmiery, platobné výmery, výkazy nedoplatkov a dohody, ktorých súdnu exekúciu pripúšťa zákon. Exekúciu bolo možné vykonať už aj na základe notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok, a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba, povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila. Aj keď rozhodcovský rozsudok ustanovenie § 41 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1.2.2002 výslovne za exekučný titul neoznačoval od 1.7.2002 bolo možné viesť exekúciu aj na základe rozhodcovského rozsudku ako „na podklade iného vykonateľného rozhodnutia“, keďže zákon 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní priznával rozhodcovskému súdu s účinnosťou od 1.7.2002 rovnaké účinky ako právoplatnému rozsudku súdu. V období od 1.7.2002 do 31.5.2010 bolo povinnosťou exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ak titulom bol rozhodcovský rozsudok v lehote 15-tich dní od doručenia tejto žiadosti, pretože až účinnosťou od 1.6.2010 bola v § 44 ods. 2 EP zakotvená výnimka, že lehota 15-tich dní na poverenie exekútora na vykonanie exekúcie neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2, písm. c/ a d/. Exekučný poriadok s účinnosťou od 1.9.2005 v § 41 ods. 2, písm. c/ za exekučné tituly označuje notárske zápisnice a v písm. d/ vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Pod pojmom „vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených“ je potrebné rozumieť aj rozhodcovský rozsudok. Novela exekučného poriadku uskutočnená zákonom č. 102/2011 Z.z. účinná od 1.6.2011 podľa dôvodovej správy k tomuto zákonu vloženie slov rozhodcovských súdov do § 41 ods. 2, písm. d/ iba odstraňuje rozporný výklad § 41 ods. 2, písm. d/ Exekučného poriadku, či pod vykonateľnými rozhodnutiami rozhodcovských komisií sa rozumejú aj rozhodcovské rozsudky. Z tohto vyplýva záver, že rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom od 1.7.2002. V období od 1.7.2002 do 31.5.2010 mal exekučný súd o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a ak bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok a mienil vydať poverenie rozhodnúť do 15-tich dní od doručenia žiadosti, ale v období od 1.6.2010 naďalej pokiaľ chcel žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vyhovieť už nebol viazaný lehotou 15-tich dní podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Súdna prax sa ustálila v závere, že lehote 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (pozri napr. uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV ÚS 605/2012 zo dňa 14.12.2012, sp. zn. II ÚS 520/2012 zo dňa 10.7.2013, sp. zn. II ÚS 248/2013 zo dňa 25.4.2013 alebo sp. zn. II ÚS 112/2013 zo dňa 13.2.2013).

Ako vyplýva z pripojeného exekučného spisu súd o žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia rozhodol uznesením zo dňa 18.5.2011 potom čo žiadal o doplnenie žiadosti a zasielal výzvu na súdneho exekútora. Je však potrebné skonštatovať, že 15-dňová lehota na preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia je zo strany súdu považovaná za krátku na to, aby mohol exekučný súd náležite preskúmať predložený rozhodcovský rozsudok a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie s poukazom na to, že výkon rozhodnutia je integrálnou súčasťou práva na súdnu ochranu vzhľadom na zložitosť vecí, význam konania pre oprávneného a povinného, časovú náročnosť posúdenia exekučného titulu a jeho súlad s vnútroštátnym právnym poriadkom a predpismi

EÚ. Poverenie na vykonanie exekúcie je individuálny právny akt, ktorý má priame právne účinky len voči osobe súdneho exekútora. Ide tu o procesný úkon exekučného súdu adresovaný súdnemu exekútorovi, na základe ktorého súdny exekútor môže začať vykonávať exekúciu a ktorým súdny exekútor preukazuje svoje oprávnenie exekúciu vykonávať (§ 36 ods. 3 EP). V § 44 ods. 2 EP je zvýraznená zodpovednosť exekučného súdu za vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, pretože vydanie tohto poverenia musí byť výsledkom náležitého preskúmania exekučného titulu, žiadosti o vydanie poverenia a návrhu na vykonanie exekúcie. Súd má zo zákona povinnosť pred udelením poverenia súdnemu exekútorovi skúmať, či sú naplnené formálne aj materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie a musí byť zrejmé, že nárok, ktorého vymoženie sa oprávnený domáha nie je objektívne nemožný, neodporuje zákonu, neobchádza ho a nie je v rozpore s dobrými mravmi. Preto nie je možné vychádzať len z obsahu predloženého rozhodcovského rozsudku a bol oprávnený exekučný súd vyžiadať si od účastníkov konania alebo od tretích osôb predloženie listín, prípadne aj celého spisového materiálu, ktoré sú podľa posúdenia súdu relevantné a nevyhnutné z hľadiska jeho rozhodovacej činnosti. Tak bolo aj v prípade dvoch exekučných konaní kedy nebolo vydané poverenie v 15-dňovej lehote. Navyše sa jednalo o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie tak ako to už vyššie bolo konštatované po 1.6.2010, kde súd robil úkony smerujúce k objasneniu rozpornosti listín predložených účastníkmi konania. Vzhľadom k tomu súd konštatoval, že o žiadostiach súdneho exekútora nebolo rozhodované so zbytočnými prietrahmi a ani v jednom exekučnom spise nie je možné konanie exekučného súdu hodnotiť ako konanie s prietrahmi a nesprávny úradný postup preukázaný zo strany exekučného súdu nebol. Ak teda nebol preukázaný prvý základný predpoklad vzniku škody a to žalobcom tvrdený nesprávny úradný postup nebolo potrebné skúmať ďalej existenciu ďalších predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu a náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle žalobného návrhu žalobcu. Žalobca v konaní nepreukázal jeden z kumulatívnych obligatórnych predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, t.j. nesprávny úradný postup exekučného súdu a v súlade so zásadou hospodárnosti sa súd preto ďalej nezaoberal priznaním uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy. Navyše ohľadne žalobcu tvrdeného prietahu sa nevedlo tak ako je na to poukazované v ustanovení § 9 ods. 2 Zákona o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci disciplinárne, či iné konanie, neriešila sa sťažnosť na prietahy v konaní a nerozhodoval ani Ústavný súd alebo Európsky súd pre ľudské práva. Súd z týchto dôvodov žalobu v celom rozsahu zamietol.

V závere žaloby žalobca žiadal najprv o veci rozhodnúť medzitimným rozsudkom v súlade s ustanovením § 152 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že neboli splnené dôvody pre postup v súlade s ustanovením § 152 ods. 2 O.s.p. na rozhodnutie medzitimným rozsudkom o zodpovednosti žalovaného za škodu, ktorá mala vzniknúť žalobcovi, nakoľko súd po prehodnotení a oboznámení sa so žalobami a exekučnými spismi dospel k záveru, že nie sú dané dôvody pre vznik zodpovednosti štátu za škodu s poukazom už na vyššie konštatované. Pre úplnosť je potrebné dodať, že bolo rozhodnuté rozsudkom a preto nie je potrebné rozhodovať zvlášť o návrhu žalobcu na vydanie medzitimného rozsudku.

O trovách konania súd rozhodoval s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný náhradu trov konania nebola priznaná, nakoľko nepožadoval náhradu žiadnych trov.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v 2 vyhotoveniach (§ 204 ods. 1, prvá veta O. s. p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O. s. p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O. s. p.). Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3 O. s. p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods. 1 O. s. p.).

Odvolať proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., t. j.

1) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

2) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania

3) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený

4) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie

5) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný

6) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom

7) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát

8) súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav

9) sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali,

10) bol odvolacím súdom schválený zmier

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O. s. p.), t. j.

1) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,

2) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,

3) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O. s. p.,

4) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O. s. p.).